Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES OTRĀ DIREKTĪVA 88/357/EEK

(1988. gada 22. jūnijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, par noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvākai izmantošanai un par grozījumiem Direktīvā 73/239/EEK

(OV L 172 , 4.7.1988, lpp. 1)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Padomes direktīva (1990. gada 8. novembris),	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Padomes Direktīva 92/49/EEK (1992. gada 18. jūnijs)	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Eiropas Parlamenta Un Padomes Direktīva 2000/26/EK (2000. gada 16. maijs)	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/14/EK (2005. gada 11. maijs),	L 149	14	11.6.2005

▼B

PADOMES OTRĀ DIREKTĪVA 88/357/EEK

(1988. gada 22. jūnijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, par noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvākai izmantošanai un par grozījumiem Direktīvā 73/239/EEK

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, jo īpaši tā 57. panta 2. punktu un 66. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

sadarbībā ar Eiropas Parlamentu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā jāattīsta iekšējais apdrošināšanas tirgus un, lai sasniegtu šo mērķi, ir vēlams atvieglot pakalpojumu sniegšanu dalībvalstīs tiem uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas Kopienā, tādējādi dodot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju izmantot ne tikai savas valsts apdrošinātāju, bet arī tādu apdrošinātāju pakalpojumus, kuru galvenais birojs atrodas Kopienā un kuri reģistrēti citās Kopienas dalībvalstīs;

tā kā saskaņā ar Līgumu, beidzoties pārejas laikam, attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību ir aizliegta jebkāda diskriminācija, kas balstīta uz faktu, ka uzņēmums nav reģistrēts tajā dalībvalstī, kurā tas sniedz savus pakalpojumus; tā kā šis aizliegums attiecas uz jebkuras Kopienas iestādes sniegtajiem pakalpojumiem neatkarīgi no tā, vai tas ir uzņēmuma galvenais birojs, pārstāvniecība vai filiāle;

tā kā praktiskos nolūkos ir vēlams definēt pakalpojumu sniegšanu, ņemot vērā gan apdrošinātāja reģistrācijas, gan riska vietu; tā kā tāpēc būtu jādefinē riska atrašanās vieta; tā kā turklāt ir vēlams nošķirt darījumus, kurus veic dalībvalstī reģistrēti uzņēmumi, no darījumiem, kurus veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību;

tā kā lai precizētu uzraudzības iestādēm piešķirtās uzraudzības pilnvaras un līdzekļus, ir vēlams papildināt Padomes Pirmo direktīvu 73/239/EEK (1973. gada 24. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana ([4]), turpmāk "Pirmā direktīva", kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 87/343/EEK ([5]); tā kā ir vēlams arī paredzēt īpašus noteikumus attiecībā uz tādu darbību sākšanu, veikšanu un uzraudzību, kuras veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību;

tā kā apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, ņemot vērā viņu statusu, lielumu vai apdrošināmā riska īpatnības, nav vajadzīga īpaša aizsardzība valstī, kurā pastāv risks, būtu jāpiešķir pilnīga brīvība izmantot visplašāko apdrošināšanas tirgu; tā kā bez tam ir vēlams nodrošināt pietiekamu aizsardzību citiem apdrošinājuma ņēmējiem;

tā kā rūpes par apdrošinājuma ņēmēju aizsardzību un konkurences traucējumu novēršanu liek koordinēti mīkstināt Pirmās direktīvas noteikumus par atbilstīgiem aktīviem;

tā kā dalībvalstīs spēkā esošās tiesību normas attiecībā uz apdrošināšanas līgumiem joprojām ir atšķirīgas; tā kā dažos gadījumos saskaņā ar tiesību normām un ņemot vērā īpašus apstākļus, par līgumam piemērojamo tiesību aktu var ļaut izvēlēties tiesību aktu, kas nav tās valsts tiesību akts, kurā pastāv risks;

([1]) OV C 32, 12.2.1976., 2. lpp.
([2]) OV C 36, 13.2.1978., 14. lpp., OV C 167, 27.6.1988. un 1988. gada 15. jūnija lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([3]) OV C 204, 30.8.1976., 13. lpp.
([4]) OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp.
([5]) OV L 185, 4.7.1987., 72. lpp.

▼B

tā kā šīs direktīvas darbības jomā jāietver obligātā apdrošināšana, pieprasot, lai apdrošināšanas līgums atbilst īpašiem šādas apdrošināšanas noteikumiem, kas paredzēti dalībvalstī, kura uzliek apdrošināšanas pienākumu;

tā kā Pirmās direktīvas noteikumi par līgumu portfeļa nodošanu būtu jāpastiprina un jāpapildina ar noteikumiem, kas precīzi nosaka to līgumu portfeļa nodošanu, kas noslēgti par pakalpojumu sniegšanu citam uzņēmumam;

tā kā to nosacījumu darbības jomā, kas īpaši attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, nevajadzētu iekļaut dažus riskus, kuriem minēto nosacījumu piemērošana, sakarā ar to īpatnībām un sociālajām sekām, patlaban nav pieļaujama saskaņā ar īpašajām tiesību normām, ko pieņēmušas dalībvalstu iestādes; tā kā tāpēc šo risku iekļaušana būtu jāpārskata pēc tam, kad šī direktīva kādu laiku jau būs bijusi spēkā;

tā kā apdrošinājuma ņēmēju aizsardzības interesēs šajā koordinācijas posmā vajadzētu dot dalībvalstīm iespēju ierobežot darbību, ko veic, vienlaicīgi izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību un dalībvalstī reģistrētu uzņēmumu; tā kā šādus ierobežojumus nevar paredzēt gadījumos, kad apdrošinājuma ņēmējiem šāda aizsardzība nav vajadzīga;

tā kā pakalpojumu sniegšanas brīvības sākotnējā un turpmākā izmantošana jāregulē, nosakot procedūras, kas nodrošinātu apdrošināšanas uzņēmumu atbilstību noteikumiem attiecībā uz finansiālajām garantijām un apdrošināšanas nosacījumiem; tā kā šīs procedūras var mīkstināt gadījumos, ja darbības, kuras veic, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, attiecas uz apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, pamatojoties uz to statusu, lielumu vai apdrošināmā riska īpatnībām, nav vajadzīga īpaša aizsardzība valstī, kurā pastāv risks;

tā kā jautājumos par pakalpojumu sniegšanas brīvību vajadzētu nodibināt īpašu sadarbību starp dalībvalstu kompetentajām uzraudzības iestādēm, kā arī starp tām un Komisiju; tā kā ir jāparedz arī sodu sistēma, kas piemērojama gadījumos, ja uzņēmums, kurš sniedz pakalpojumus, neievēro pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts noteikumus;

tā kā līdz turpmākai koordinēšanai uz tehniskajām rezervēm attiecina pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts tiesību normas un uzraudzības prasības, ja pakalpojumu sniegšana ietver riskus, pret kuriem valsts, kas saņem pakalpojumus, vēlas apdrošinājuma ņēmējiem nodrošināt īpašu aizsardzību; tā kā tomēr, ja šādas rūpes par apdrošinājuma ņēmēju aizsardzību nav pamatotas, uz tehniskajām rezervēm turpina attiecināt tās dalībvalsts tiesību normas un uzraudzības prasības, kurā reģistrēts apdrošinātājs;

tā kā dažas dalībvalstis par apdrošināšanas darījumiem neuzliek nekādus netiešos nodokļus, kurpretim vairākums piemēro īpašus nodokļus un citus maksājumus, tostarp papildu atskaitījumus kompensācijas iestāžu vajadzībām; tā kā dalībvalstīs, kurās šos nodokļus un maksājumus piemēro, to struktūra un likme ievērojami atšķiras; tā kā ir vēlams izvairīties no situācijas, kad šādas atšķirības dalībvalstīs izraisītu konkurences traucējumus apdrošināšanas pakalpojumu jomā; tā kā līdz turpmākai koordinēšanai nodokļu sistēmas un citu veidu maksājumu piemērošana, ko paredzētu dalībvalstis, kurās pastāv risks, varētu šādu trūkumu novērst, un tā kā dalībvalstu ziņā ir ieviest piemērotas metodes šādu nodokļu un maksājumu iekasēšanai;

tā kā ir vēlams nepieļaut, ka šīs direktīvas un Padomes Direktīvas 78/473/EEK (1978. gada 30. maijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz Kopienas kopapdrošināšanu ([1]), nekoordinēta piemērošana katrā dalībvalstī ieviestu trīs dažādas sistēmas; tā kā tāpēc kritērijiem, kuri definē "lielus riskus", šajā direktīvā jādefinē arī riski, uz kuriem var attiecināt Kopienas kopapdrošināšanas režīmu;

([1]) OV L 151, 7.6.1978., 25. lpp.

▼B

tā kā ir vēlams ņemt vērā pūliņus, kas Līguma 8.c panta nozīmē ir jāpieliek konkrētu valstu tautsaimniecībām ar atšķirīgu attīstības līmeni; tā kā tāpēc ir vēlams dažām dalībvalstīm noteikt pārejas režīmu, lai pakāpeniski piemērot šīs direktīvas īpašos noteikumus, kas attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

Vispārīgi noteikumi

1. pants

Šīs direktīvas mērķis ir:

a) papildināt Pirmo direktīvu 73/239/EEK;

b) paredzēt uzņēmumiem īpašus noteikumus attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, kā arī noteikumus attiecībā uz apdrošināšanas nozarēm, kas noteiktas ar Pirmo direktīvu.

2. pants

Šajā direktīvā:

a) "Pirmā direktīva" nozīmē

Direktīvu 73/239/EEK;

b) "uzņēmums",

— I un II sadaļu piemērojot, nozīmē jebkuru uzņēmumu, kas saņēmis licenci saskaņā ar Pirmās direktīvas 6. vai 23. pantu,

— III un IV sadaļu piemērojot, nozīmē jebkuru uzņēmumu, kas saņēmis licenci saskaņā ar Pirmās direktīvas 6. pantu,

c) "iestāde" nozīmē uzņēmuma galveno biroju, pārstāvniecību vai filiāli, ievērojot šīs direktīvas 3. pantu;

d) "riska dalībvalsts" nozīmē:

— dalībvalsti, kurā atrodas īpašums, ja apdrošināšana attiecas uz ēkām vai ēkām un to piederumiem, ja piederumi ir apdrošināti tajā pašā polisē,

— reģistrācijas dalībvalsti, ja apdrošināšana attiecas uz jebkura veida transportlīdzekļiem,

— dalībvalsti, kurā apdrošinājuma ņēmējs izņēmis polisi, ja tā ir polise ar derīguma termiņu līdz četriem mēnešiem, kas apdrošina pret risku ceļojumos vai brīvdienās, neatkarīgi no apdrošināšanas veida,

— visos gadījumos, kas nav skaidri ietverti iepriekšējos ievilkumos, dalībvalsti, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai, ja apdrošinājuma ņēmējs ir juridiska persona, dalībvalsti, kurā atrodas šīs personas iestāde, ar ko noslēgts līgums;

e) "iestādes dalībvalsts" nozīmē dalībvalsti, kurā atrodas iestāde, kas apdrošina pret risku;

f) "pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts" nozīmē dalībvalsti, kurā pastāv risks, pret ko apdrošina iestāde, kura atrodas citā dalībvalstī.

3. pants

Pirmās direktīvas un šīs direktīvas nozīmē uz jebkuru uzņēmuma pastāvīgu darbību dalībvalstī attiecina tādus pašus nosacījumus kā uz pārstāvniecību vai filiāli, pat ja tā nav pārstāvniecības vai filiāles formā, bet ir tikai birojs, ko vada paša uzņēmuma personāls, vai neatkarīga persona, kam piešķirtas pastāvīgas pilnvaras rīkoties uzņēmuma vārdā.

▼B

4. pants

Šajā un Pirmajā direktīvā vispārīgo un īpašo apdrošināšanas nosacījumu jēdzienā neietilpst īpašie nosacījumi, kas kādā atsevišķā gadījumā paredzēti apdrošināšanai pret konkrētiem gadījumiem.

II SADAĻA

Noteikumi, kas papildina Pirmo direktīvu

5. pants

Pirmās direktīvas 5. pantu papildina šādi:

"d) "lieli riski" nozīmē:

i) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 4., 5., 6., 7., 11. un 12. nozari;

ii) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 14. un 15. nozari, ja apdrošinājuma ņēmējs ir profesionāli nodarbināts rūpniecībā vai tirdzniecībā vai ir brīvās profesijas pārstāvis, un riski attiecas uz šādu darbību;

iii) riskus, kas klasificēti saskaņā ar Pielikuma A punkta 8., 9., 13. un 16. nozari, tikai tad, ja apdrošinājuma ņēmējs pārsniedz robežas vismaz divos no šādiem trim kritērijiem:

pirmajā posmā: līdz 1992. gada 31. decembrim:

— kopējā bilance: 12,4 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 24 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 500,

otrajā posmā: no 1993. gada 1. janvāra:

— kopējā bilance: 6,2 miljoni ECU,

— tīrais apgrozījums: 12,8 miljoni ECU,

— vidējais darbinieku skaits finanšu gada laikā: 250.

Ja apdrošinājuma ņēmējs ietilpst uzņēmumu grupā, kam tiek veidots konsolidētais pārskats Direktīvas 83/349/EEK ([1]) nozīmē, iepriekš minētos kritērijus piemēro, pamatojoties uz konsolidētajiem pārskatiem.

Jebkura dalībvalsts var papildināt iii) apakšpunktā minēto kategoriju ar riskiem, pret kuriem apdrošinās profesionālās apvienības, kopuzņēmumi vai pagaidu grupējumi.

6. pants

Lai piemērotu Pirmās direktīvas 15. panta 2. punkta pirmo daļu un 24. pantu, dalībvalstīm jānodrošina šīs direktīvas 1. pielikuma atbilstības noteikumu izpilde.

7. pants

1. Tiesību aktus, kurus attiecina uz šajā direktīvā minētajiem apdrošināšanas līgumiem, kas apdrošina pret dalībvalstīs pastāvošajiem riskiem, nosaka saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) ja apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs atrodas riska dalībvalstī, uz apdrošināšanas līgumu attiecina šīs dalībvalsts tiesību aktus. Tomēr, ja šīs dalībvalsts tiesību akti to pieļauj, puses var izvēlēties citas valsts tiesību aktus;

b) ja apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs neatrodas riska dalībvalstī, puses var izvēlēties, vai attiecināt uz apdrošināšanas līgumu riska dalībvalsts tiesību aktus, vai tās valsts tiesību aktus, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs;

([1]) OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp."

▼B

c) ja apdrošinājuma ņēmējs nodarbojas ar tirdzniecību vai rūpniecību vai ir brīvās profesijas pārstāvis un ja līgums apdrošina pret diviem vai vairākiem riskiem, kas attiecas uz šīm darbībām un pastāv dažādās dalībvalstīs, attiecināmā tiesību akta izvēles brīvība attiecas arī uz šo dalībvalstu tiesību aktiem, kā arī uz tās valsts tiesību aktiem, kurā atrodas apdrošinājuma ņēmēja pastāvīgā dzīvesvieta vai galvenais birojs;

d) neatkarīgi no šā panta b) un c) apakšpunkta, gadījumā, ja šajos apakšpunktos minētās dalībvalstis paredz brīvāku uz līgumu attiecināmo tiesību aktu izvēli, puses drīkst šo priekšrocību izmantot;

e) neatkarīgi no šā panta a), b) un c) apakšpunkta, ja riski, par kuriem noslēgts līgums, ir ierobežoti līdz apdrošināšanas gadījumiem, kas notiek kādā dalībvalstī, kura nav riska dalībvalsts saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta d) punktu, puses vienmēr drīkst izvēlēties šīs valsts tiesību aktus;

▼M2

f) riskiem, kas norādīti Direktīvas 73/239/EEK 5. panta d) punktā, puses drīkst izvēlēties jebkurus tiesību aktus;

▼B

g) ja visi pārējie svarīgie jautājumi izvēles brīdī attiecas tikai uz vienu dalībvalsti, apstāklis, ka šā panta a) vai f) apakšpunktā norādītajos gadījumos, puses ir izvēlējušās tiesību aktus, nedrīkst traucēt piemērot šīs dalībvalsts obligātās tiesību normas, respektīvi, normas, no kurām dalībvalsts tiesību akti nepieļauj nekādas līgumos paredzamas atkāpes;

h) iepriekšējos apakšpunktos minētā izvēle pietiekami pārliecinoši jāpamato vai jāpierāda ar līguma noteikumiem vai lietas apstākļiem. Ja tas nenotiek vai ja izvēle nav izdarīta, līgumu reglamentē tās valsts tiesību akti, kura no valstīm, kas minētas šā panta iepriekšējos apakšpunktos, ir ar attiecīgo gadījumu visciešāk saistīta. Tomēr atsevišķas līguma daļas, kas vairāk attiecas uz kādu citu no valstīm, kuras norādītas šā panta attiecīgajos apakšpunktos, izņēmuma kārtā var reglamentēt šīs citas valsts tiesību akti. Līgumu nosacīti uzskata par cieši saistītu ar riska dalībvalsti;

i) ja valsts sastāv no vairākām teritoriālām vienībām, kam katrai ir savas tiesību normas attiecībā uz līgumtiesībām, katru vienību uzskata par atsevišķu valsti, lai noteiktu, kuri tiesību akti piemērojami saskaņā ar šo direktīvu.

Dalībvalsts, kurā vairākām teritoriālām vienībām ir savas tiesību normas attiecībā uz līgumtiesībām, nav spiesta piemērot šīs direktīvas noteikumus šo vienību tiesību aktu pretrunu gadījumā.

2. Šis pants nekādi neierobežo dalībvalsts, kurā atrodas tiesa, tiesību normu piemērošanu gadījumā, kad tās ir obligātas, neatkarīgi no tā, kādus tiesību aktus līgumam piemēro citos gadījumos.

Ja dalībvalsts tiesību akti to paredz, riska dalībvalsts vai tās dalībvalsts, kura uzliek pienākumu veikt apdrošināšanu, obligātās tiesību normas var piemērot tā un tādā mērā, kā saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem šīs normas ir jāpiemēro, neatkarīgi no tā, kādi tiesību akti attiecas uz līgumu.

Ja līgumā ietverti riski, kas pastāv vairāk nekā vienā dalībvalstī, nolūkā piemērot šo panta daļu, līgumu uzskata par vairāku līgumu apvienojumu, no kuriem katrs attiecas tikai uz vienu dalībvalsti.

3. Ievērojot šā panta iepriekšējās daļas, dalībvalstis attiecina uz šajā direktīvā norādītajiem apdrošināšanas līgumiem savus starptautisko privāttiesību vispārīgos noteikumus par līgumsaistībām.

8. pants

1. Ievērojot šā panta nosacījumus, apdrošināšanas uzņēmumi var piedāvāt un slēgt obligātās apdrošināšanas līgumus saskaņā ar šīs direktīvas un Pirmās direktīvas noteikumiem.

2. Ja dalībvalsts paredz obligāto apdrošināšanu, līgums neskaitās noslēgts, ja tas nav noslēgts saskaņā ar īpašiem šajā dalībvalstī paredzētiem šādas apdrošināšanas noteikumiem.

▼B

3. Ja obligātās apdrošināšanas gadījumā riska dalībvalsts tiesību akti, nonāk pretrunā tās dalībvalsts tiesību aktiem, kura paredz obligāto apdrošināšanu, priekšroka dodama pēdējās tiesību aktiem.

4. ►M2 a) saskaņā ar šā panta c) apakšpunktu 7. panta 2. punkta trešo daļu piemēro gadījumos, kad apdrošināšanas līgums paredz apdrošināšanu divās vai vairākās dalībvalstīs, ja vismaz vienā no tām apdrošināšana ir obligāta; ◄

▼M2

▼B

c) dalībvalstis, atkāpjoties no šīs direktīvas 7. panta, var noteikt, ka uz obligātās apdrošināšanas līgumiem attiecināmie tiesību akti ir tās valsts tiesību akti, kurā paredzēta obligātā apdrošināšana;

d) ja dalībvalstis uzliek obligāto apdrošināšanu un apdrošinātājam jāinformē kompetentās iestādes par katra apdrošināšanas līguma izbeigšanu, šādu apdrošināšanas līguma izbeigšanu var izmantot pret cietušām trešajām personām tikai tādos apstākļos, kādi paredzēti šīs valsts tiesību aktos.

5. a) Dalībvalstis paziņo Komisijai, attiecībā uz kuriem riskiem tās tiesību akti nosaka obligāto apdrošināšanu, iesniedzot:

— konkrētos tiesību aktus, kas attiecas uz šo apdrošināšanu,

— datus, kas norādāmi apliecībā, kuru apdrošinātājs izsniedz apdrošinātajai personai, ja šī valsts prasa pierādījumu, ka pienākums veikt apdrošināšanu ir izpildīts. Dalībvalstis var prasīt, lai kopā ar šiem datiem iesniegtu apdrošinātāja paziņojumu, ka līgums atbilst īpašajiem šīs apdrošināšanas noteikumiem.

b) Komisija publicē šā panta a) apakšpunktā norādītos datus *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

c) Dalībvalstis par apliecinājumu, ka ir veikta obligātā apdrošināšana, pieņem apliecību, kuras saturs atbilst tam, kas norādīts šā panta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā.

9. pants

1. Pirmās direktīvas 9. panta pēdējo daļu un 11. panta 1. punkta pēdējo daļu aizstāj ar šādu:

"Tomēr a) un b) punktā minētā informācija par vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem un prēmiju lielumu nav vajadzīga 5. panta d) punktā norādīto risku gadījumos"

.

2. Pirmās direktīvas 8. panta 3. punktu un 10. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

"3. Šī koordinēšana neliedz dalībvalstīm paturēt spēkā vai ieviest normatīvos vai administratīvos aktus, kas attiecas jo īpaši uz vadītāju un direktoru tehnisko kvalifikāciju un dibināšanas dokumentu apstiprināšanu, vispārīgajiem un īpašajiem apdrošināšanas nosacījumiem, prēmiju lielumiem un citiem dokumentiem, kas vajadzīgi, lai varētu veikt attiecīgu uzraudzību.

Tomēr attiecībā uz riskiem, kas norādīti 5. panta d) punktā, dalībvalstis neparedz noteikumus, kas prasa saņemt apstiprinājumu vai sniegt regulārus ziņojumus par vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem, prēmiju lielumiem vai veidlapām un citiem rakstiskiem dokumentiem, ko uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem. Nolūkā pārbaudīt atbilstību normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šādiem riskiem, dalībvalstis var prasīt tikai vienreizējus ziņojumus par šiem nosacījumiem un citiem dokumentiem; šī prasība nedrīkst būt par priekšnoteikumu uzņēmuma darījumu veikšanai.

▼B

Attiecībā uz 5. panta d) punktā minētajiem riskiem dalībvalstis nedrīkst saglabāt vai ieviest nosacījumu par iepriekšēju ziņojumu sniegšanu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas neietilpst vispārējā cenu kontroles sistēmā.

Šī koordinēšana arī neliedz dalībvalstīm paredzēt uzņēmumos, kas vēlas iegūt vai ir ieguvuši licenci darbībai 18. apdrošināšanas nozarē, kura norādīta Pielikuma A punktā, pārbaudes attiecībā uz to tiešajiem vai netiešajiem personāla un aprīkojuma avotiem, tostarp to medicīnisko grupu kvalifikāciju un aprīkojuma kvalitāti, kas šiem uzņēmumiem pieejami, lai tie varētu izpildīt saistības, kas rodas, darbojoties šajā apdrošināšanas nozarē."

10. pants

Pirmās direktīvas 19. pantu papildina ar šādu punktu:

"3. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka par apdrošināšanas uzņēmumu uzraudzību atbildīgajām iestādēm ir visas pilnvaras un līdzekļi, kas vajadzīgi, lai uzraudzītu to apdrošināšanas uzņēmumu darbības, kuri reģistrēti to teritorijā, tostarp darbības, kas notiek ārpus tās teritorijas saskaņā ar Padomes direktīvām, kuras reglamentē šīs darbības, un nolūkā nodrošināt to izpildi.

Šīm pilnvarām un līdzekļiem jābūt tādiem, lai uzraudzības iestādes jo īpaši spētu:

— detalizēti izpētīt uzņēmuma stāvokli un visus tā darījumus, *inter alia*, šādā veidā:

  — vācot informāciju vai pieprasot iesniegt apdrošināšanas darījumu dokumentus,

  — veicot pārbaudes uz vietas uzņēmuma teritorijā,

— veicot visus attiecīgos pasākumus attiecībā uz uzņēmumu, kas vajadzīgi, lai pārliecinātos, ka visi uzņēmuma darījumi atbilst normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas uzņēmumam katrā dalībvalstī jāpilda, un jo īpaši darbības plānam tādā mērā, cik tas ir obligāti, un novērstu vai likvidētu visas nelikumības, kas kaitē apdrošinājuma ņēmēju interesēm,

— nodrošinot, ka uzņēmumi veic uzraudzības iestāžu noteiktos pasākumus, vajadzības gadījumā piespiedu kārtā, ja nepieciešams — ar tiesas palīdzību.

Dalībvalstis var arī noteikt, ka uzraudzības iestādēm jāiegūst visa starpnieku rīcībā esošā informācija par līgumiem."

11. pants

1. Pirmās direktīvas 21. pants ar šo tiek svītrots.

▼M2

▼B

III SADAĻA

Noteikumi attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvību

12. pants

1. Šo sadaļu piemēro gadījumos, kad uzņēmums, kas caur iestādi, kura atrodas dalībvalstī, apdrošina pret risku, kas 2. panta d) punkta nozīmē pastāv citā dalībvalstī; šajā sadaļā pēdējā nozīmē pakalpojumu sniegšanas dalībvalsti.

2. Šī sadaļa neattiecas uz darījumiem, uzņēmumiem un iestādēm, uz kurām neattiecas Pirmā direktīva, un uz riskiem, kurus sedz publisko tiesību subjekti, kuri norādīti Pirmās direktīvas 4. pantā.

▼**M2**

———————

▼**M1**

12.a pants

1. Šis pants attiecas uz gadījumiem, kad uzņēmums, izmantojot kādā dalībvalstī reģistrētu iestādi, kādā citā dalībvalstī apdrošina pret kādu no riskiem, kas iekļauts Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punkta 10. nozarē un kas nav pārvadātāju atbildība.

2. Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumus, prasa uzņēmumam kļūt par dalībnieku šīs valsts birojā un garantiju fondā, kā arī piedalīties to finansēšanā.

Tomēr uzņēmumam neprasa veikt maksājumus dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumus, birojā un fondā attiecībā uz riskiem, pret kuriem apdrošina, sniedzot pakalpojumus, izņemot tos riskus, ko aprēķina tāpat kā uzņēmumiem, kuri ar šajā dalībvalstī reģistrētas iestādes starpniecību apdrošina pret 10. nozares riskiem, kas nav pārvadātāju atbildība, aprēķinā pamatojoties uz uzņēmuma prēmiju ienākumiem minētajā nozarē attiecīgajā dalībvalstī vai arī uz šajā nozarē apdrošināto risku skaitu tajā pašā dalībvalstī.

3. Šī direktīva neatbrīvo apdrošināšanas uzņēmumus, kas sniedz pakalpojumus, no prasības ievērot dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumus, noteikumus attiecībā uz apdrošināšanu pret paaugstinātiem riskiem, ja šādi noteikumi attiecas uz reģistrētām iestādēm.

4. Pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts prasa uzņēmumam nodrošināt to, ka personām, kas iesniedz prasījumus sakarā ar attiecīgās dalībvalsts teritorijā notikušiem negadījumiem, netiek radīti nelabvēlīgāki apstākļi tikai tādēļ, ka uzņēmums apdrošina pret 10. nozares risku, kas nav pārvadātāju atbildība, sniedzot pakalpojumus, nevis izmantojot šajā valstī reģistrētu iestādi.

Šādā nolūkā pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts prasa uzņēmumam iecelt pārstāvi, kas pastāvīgi dzīvo vai ir reģistrēts šīs dalībvalsts teritorijā, uzdodot viņam apkopot visu vajadzīgo informāciju, kas saistīta ar prasījumiem, un piešķirot viņam pietiekamas pilnvaras pārstāvētuzņēmumu attiecībās ar personām, kam nodarīts kaitējums un kas varētu iesniegt prasījumus, ieskaitot šādu prasījumu atlīdzināšanu, kā arī pārstāvēt vai, vajadzības gadījumā, nodrošināt uzņēmuma pārstāvību attiecīgās dalībvalsts tiesās un iestādēs sakarā ar šiem prasījumiem.

Šim pārstāvim var arī prasīt pārstāvēt uzņēmumu pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādēs saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas polišu un to derīguma pārbaudi.

Pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts nedrīkst uzdot ieceltajam pārstāvim veikt citas darbības attiecīgā uzņēmuma vārdā, kā vien tās darbības, kas minētas šā punkta otrajā un trešajā daļā. ►**M4** ——————— ◄

Pārstāvja iecelšana nav filiāles vai aģentūras atvēršana Direktīvas 73/239/EEK 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta nozīmē, un pārstāvis nav pielīdzināms reģistrētai iestādei šīs direktīvas 2. panta c) apakšpunkta nozīmē.

▼**M3**

Ja apdrošināšanas sabiedrība nav iecēlusi savu pārstāvi, dalībvalstis var apstiprināt atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi, kas iecelts saskaņā ar Direktīvas 2000/26/EK 4. pantu, kas uzņemas tāda pārstāvja pienākumus, kurš iecelts saskaņā ar šo punktu. ([1]).

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 16. maija Direktīva 2000/26/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu lietošanas civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu, ar kuru tiek grozītas Padomes Direktīvas 73/239/EEK un 88/357/EEK (OV L 181, 20.7.2000., 65. lpp.)

▼**M1**

▼**M2**

---

14. pants

Uzņēmumi, kas pirmo reizi plāno veikt darbību vienā vai vairākās dalībvalstīs, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, vispirms informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, norādot riskus, kādus paredzēts apdrošināt.

▼**M2**

---

16. pants

1. Viena mēneša laikā pēc paziņojuma, kas paredzēts 14. pantā, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes tai dalībvalstij vai dalībvalstīm, kuru teritorijā uzņēmums plāno darboties, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, dara zināmus šādus datus:

a) izziņu, ka uzņēmumam ir obligātās maksātspējas rezerve, kas aprēķināta saskaņā ar Direktīvas 73/239/EEK 16. un 17. pantu;

b) apdrošināšanas nozares, kādas uzņēmumam atļauts piedāvāt;

c) riskus, kuros uzņēmums paredz apdrošināt pakalpojumu sniegšanas dalībvalstīs.

Šajā pašā laikā tās tāpat informē attiecīgo uzņēmumu.

Visas dalībvalstis, kurās uzņēmums, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, plāno apdrošināt riskus, kas pieder pie Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, izņemot pārvadātāju atbildību, var prasīt, lai uzņēmums:

— paziņotu šīs direktīvas 12.a panta 4. punktā minētā pārstāvja vārdu un adresi,

— uzrādītu deklarāciju, ka uzņēmums ir kļuvis par valsts biroja vai valsts garantiju fonda dalībnieku pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī.

2. Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes nepaziņo 1. punktā norādīto informāciju noteiktā laikā, tām šajā pašā laikā jāsniedz uzņēmumam atteikuma pamatojums. Atteikuma gadījumā uzņēmumam ir tiesības griezties piederības dalībvalsts tiesā.

3. Uzņēmums var sākt darbību dienā, kurā to informē par paziņojumu, kas paredzēts 1. punkta pirmajā daļā.

▼**M2**

17. pants

Labojumi, ko uzņēmums paredzējis 14. pantā norādītajā informācijā, izdarāmi 14. un 16. pantā paredzētajā kārtībā.

▼**B**

26. pants

1. Riski, pret kuriem var apdrošināt, izmantojot Kopienas kopapdrošināšanu Direktīvas 78/473/EEKnozīmē, ir riski, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā.

2. Šīs direktīvas noteikumi attiecībā uz riskiem, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā, attiecas uz galveno apdrošinātāju.

▼B

IV SADAĻA

Pārejas režīms

27. pants

1. Grieķija, Īrija, Spānija un Portugāle var izmantot šādu pārejas režīmu:

i) līdz 1992. gada 31. decembrim tās var visiem riskiem piemērot citādu režīmu nekā to, kas paredzēts riskiem, kuri minēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punktā,

ii) no 1993. gada 1. janvāra līdz 1994. gada 31. decembrim režīmu, ko izmanto apdrošināšanā pret lielajiem riskiem, piemēro riskiem, kas norādīti Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta i) un ii) apakšpunktā. Šīs dalībvalstis nosaka piemērojamās robežas tiem riskiem, kas norādīti iepriekšminētā 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā;

iii) *Spānija:*

— no 1995. gada 1. janvāra līdz 1996. gada 31. decembrim piemēro pirmā posma robežas, kas norādītas Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā,

— no 1997. gada 1. janvāra otrā posma robežas.

Portugāle, Īrija un Grieķija:

— no 1995. gada 1. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim piemēro pirmā posma robežas, kas norādītas Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā,

— no 1999. gada 1. janvāra otrā posma robežas.

▼M1

Atkāpes, ko pieļauj no 1995. gada 1. janvāra, attiecas vienīgi uz līgumiem, kuri apdrošina pret 3., 8., 9., 10., 13. un 16. nozares riskiem, kas pastāv tikai vienā no četrām dalībvalstīm, kuras drīkst izmantot pārejas režīma priekšrocības.

▼B

2. Līdz 1994. gada 31. decembrim šīs direktīvas 26. panta 1. punktu neattiecina uz riskiem, kas pastāv četrās šajā pantā minētajās dalībvalstīs. Pārejas laikā no 1995. gada 1. janvāra par riskiem, kas definēti Pirmās direktīvas 5. panta d) punkta iii) apakšpunktā, kuri pastāv šajās dalībvalstīs un pret kuriem var apdrošināt ar Kopienas kopapdrošināšanu saskaņā ar Direktīvu 78/473/EEK, uzskatāmi riski, kas pārsniedz šā panta 1. punkta iii) apakšpunktā minētās robežas.

V SADAĻA

Nobeiguma noteikumi

28. pants

Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes cieši sadarbojas, lai atvieglotu tiešās apdrošināšanas uzraudzību Kopienā.

Katra dalībvalsts informē Komisiju par būtiskām grūtībām, kas rodas, piemērojot šo direktīvu, tostarp tādām, kas rodas, dalībvalstij apdrošināšanas nozarē konstatējot nepieņemamu apdrošināšanas darījumu nodošanu, kas kaitē uzņēmumiem, kuri reģistrēti tās teritorijā, un no kurām gūst labumu filiāles un pārstāvniecības, kas atrodas aiz tās robežām.

Komisija un attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes pēc iespējas ātrāk izskata šīs grūtības, lai rastu piemērotu risinājumu.

Vajadzības gadījumā Komisija iesniedz attiecīgus priekšlikumus Padomei.

29. pants

No 1993. gada 1. jūlija Komisija Padomei sniedz regulārus ziņojumus par to, kā attīstās apdrošināšanas tirgus, kas izveidojies pakalpojumu sniegšanas brīvības apstākļos.

▼B

30. pants

Ja šī direktīva atsaucas uz ECU, to maiņas vērtība attiecīgo valstu valūtās, kas jāizmanto katru gadu no 31. decembra, ir tā vērtība, kas ir spēkā tā gada oktobra pēdējā dienā, kurā ECU maiņas vērtības ir noteiktas visās Kopienas valūtās.

Direktīvas 76/580/EEK ([1]) 2. pants attiecas tikai uz Pirmās direktīvas 3., 16. un 17. pantu.

31. pants

Ik pēc pieciem gadiem Padome pēc Komisijas priekšlikuma pārskata un vajadzības gadījumā maina summas, kas šajā direktīvā uzrādītas ECU, ņemot vērā izmaiņas Kopienas ekonomiskajā un monetārajā stāvoklī.

32. pants

Dalībvalstis izdara grozījumus savos tiesību aktos, lai 18 mēnešu laikā pēc šīs direktīvas izsludināšanas ([2]) izpildītu tās prasības, un par to informē Komisiju.

Tiesību akti, kas grozīti saskaņā ar šo pantu, stājas spēkā 24 mēnešu laikā no šīs direktīvas izziņošanas dienas.

33. pants

Līdz ar šīs direktīvas izziņošanu dalībvalstis nodrošina, ka galvenos administratīvos vai normatīvos aktus, kurus tās pieņem šīs direktīvas jomā, dara zināmus Komisijai.

34. pants

Pielikumi ir šīs direktīvas sastāvdaļa.

35. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

([1]) OV L 189, 13.9.1976., 13. lpp.
([2]) Šī direktīva tika izziņota dalībvalstīm 1988. gada 30. jūnijā.

▼B

I PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS NOTEIKUMI

Valūtu, kurā maksājamas apdrošinātāja saistības, nosaka saskaņā ar šādiem noteikumiem.

1. Ja līgumā paredzētā apdrošināšana ir izteikta kādā konkrētā valūtā, uzskatāms, ka apdrošinātāja saistības maksājamas tajā pašā valūtā.

2. Ja līgumā paredzētā apdrošināšana nav izteikta nevienā valūtā, uzskatāms, ka apdrošinātāja saistības maksājamas tās valsts valūtā, kurā pastāv risks. Tomēr apdrošinātājs var izvēlēties valūtu, kurā ir izteikta prēmija, ja šāda izvēle ir pienācīgi pamatota.

   Tas pieļaujams gadījumā, ja līguma noslēgšanas brīdī ir pamats domāt, ka prasību apmaksās prēmijas valūtā, nevis tās valsts valūtā, kurā pastāv risks.

3. Dalībvalsts var ļaut apdrošinātājam uzskatīt, ka valūta, kurā tam jāapdrošina, būs tā, kuru tas izmanto pēc savas pieredzes, vai, ja pieredzes nav — tās valsts valūta, kurā tas ir reģistrēts:

   — līgumiem, kas apdrošina pret 4., 5., 6., 7., 11., 12. un 13. nozares riskiem (vienīgi ražotāja atbildība) un

   — līgumiem, kas apdrošina pret citu nozaru riskiem, ja šo risku īpatnību dēļ apdrošināšana notiek valūtā, kura nav kāda no tām, kas atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai.

4. Ja prasība ir paziņota apdrošinātājam un maksājama konkrētā valūtā, kura nav kāda no tām, kas atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai, uzskata, ka apdrošinātāja saistības maksājamas šajā valūtā, it īpaši valūtā, kura apdrošinātāja kompensācijas maksājumam noteikta tiesas spriedumā vai ar apdrošinātāja un apdrošinātā vienošanos.

5. Ja prasību novērtē valūtā, kas apdrošinātājam zināma jau iepriekš, bet nav tā, kura atbilstu iepriekš norādītajai procedūrai, apdrošinātājs var pieņemt, ka saistība maksājama šajā valūtā.

6. Dalībvalstis var pieļaut, ka uzņēmumu tehniskās rezerves ir aktīvi, kas nav atbilstīgi aktīvi, ja pēc iepriekš norādītās procedūras uzņēmumam — tā galvenajam birojam vai filiālei — ir pienākums atbilstības principa izpildei turēt aktīvus, kuru apmērs attiecīgajā valūtā nepārsniedz 7 % no aktīviem citās valūtās.

   Tomēr:

   a) izsakot tehnisko rezervju aktīvus Grieķijas drahmās, Īrijas mārciņās un Portugāles eskudo, šis apmērs nedrīkst pārsniegt:

      — 1 miljonu ECU pārejas laikā, kas beidzas 1992. gada 31. decembrī,

      — 2 miljonus ECU laikposmā no 1993. gada 1. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim;

   b) izsakot tehnisko rezervju aktīvus Beļģijas frankos, Luksemburgas frankos un Spānijas pesetās, šis apmērs nedrīkst pārsniegt 2 miljonus ECU pārejas laikā, kas beidzas 1996. gada 31. decembrī,

   Beidzoties pārejas laikiem, kas norādīti šā panta a) un b) apakšpunktā, šīm valūtām piemērojams vispārējais režīms, ja vien Padome nepieņem citu lēmumu.

7. Dalībvalstis var nolemt nepieprasīt, lai uzņēmumi — galvenie biroji vai filiāles piemērotu atbilstības principu, ja saistības maksājamas valūtā, kas nav nevienas Kopienas dalībvalsts valūta, gadījumā, ja ieguldījumus šajā valūtā regulē, ja uz šo valūtu attiecas nodošanas ierobežojumi, vai ja līdzīgu iemeslu dēļ to nevar izmantot tehniskajās rezervēs.

▼M2

8. Apdrošināšanas uzņēmumi var izmantot neatbilstīgus aktīvus, lai segtu summas, kas nepārsniedz 20 % no to ieguldījumiem kādā noteiktā valūtā.

9. Dalībvalsts var paredzēt, ka, ja saskaņā ar iepriekšminētajām procedūrām ieguldījums sedzams no aktīviem dalībvalsts valūtā, šo prasību var uzskatīt par izpildītu arī tad, ja aktīvi ir izteikti ECU.

▼B

2. A PIELIKUMS

Apdrošināšanas pārskats

1. Kopējie ienākumi no bruto prēmijām.
2. Kopējās prasību izmaksas.
3. Komisijas izmaksas.
4. Bruto apdrošināšanas rezultāti.